

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

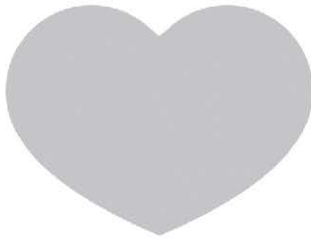
รักจองใจ

นามิวอาร์

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ให้ความรักอยู่ใกล้หัวใจคุณ

“

"ส่งมือซ้ายมาสิ" ประโยคคำสั่งไม่มีพิษขลุ่ยที่ดังขึ้นทำให้ณิชารีย์ขมวดคิ้วเข้าหากัน

"อะไรนะคะ"

"มือซ้าย"

ณิชารีย์มองมือใหญ่ที่ยื่นมารอสลัดกับหน้าของอิฉฉนอย่างไม่ไว้ใจนักที่สุดจึงส่งมือตัวเองไปให้ แล้วดวงตาก็เบิกกว้างเมื่อแหวนทองคำขาวทรงพลอกมีดวงหนึ่งถูกสวมมาที่นิ้วนาง

"แหวน!"

แหวนที่มองเผินๆ ก็รู้ว่าไม่น่าจะใช่ของที่ทำขึ้นใหม่นั้นน่าแปลกที่มีขนาดรับกับนิ้วของณิชารีย์อย่างพอดีเหมาะพอดี

"ฉันขี้เกียจให้ใครมาสงสยแล้วชอกแซกถามให้บางคนต้องโกหกซ้ำซากถ้าจะอยู่ด้วยกันก็ใส่ไว้ เป็นคู่หมั้นฉันนี่" ประโยคฟังคล้ายประชด ทว่าน้ำเสียงอิฉฉนกลับอ่อนโยนกว่าที่เคยจนณิชารีย์อดคิดไม่ได้ว่าอาจจะผิดพลาด

”

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก รักองไ

นามิอวาร์ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0694-8

ภาพประกอบ นิชนันท์ พงศ์นัทธ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ใครที่เคยหลงรัก ‘ผู้ชายเอาแต่ใจ’ จากนิยายเรื่องต่างๆ ของฉ้ามิวอาห์ แล้วละก็ เล่มนี้พระเอกของเราก็ยังคงคอนเซ็ปต์ผู้ชายเอาแต่ใจเหมือนเดิม แถมครั้งนี้ฉ้ามิวอาห์เพิ่มดีกรีความเอาแต่ใจแบบเต็มขั้น แถมรวบเอาความ ซี้โมโห ใจร้ายมาใส่ให้คุณพระเอกจนครบ

แต่... อย่าเพิ่งโกรธเขา นะคะ เพราะคนที่จู้ๆ ต้องมาสูญเสียการมองเห็น คงต้องใช้เวลาปรับตัวนานหน่อย กว่าร่างกายและจิตใจจะกลับเข้าสู่สภาวะปกติ อีกทั้งสิ่งที่เขาทำไปทั้งหมดนั้นมีที่มาที่ไปด้วยนะคะ แถมสาเหตุจะเกี่ยวข้อง กับนางเอกของเราไม่น้อยเลยทีเดียว

เริ่มอยากรู้แล้วใช่ไหมคะ... ว่าสองคนนี้จะเข้ามีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรกัน แล้วสุดท้ายผู้ชายใจร้ายของเราจะกลับมามองเห็นเหมือนเดิมรึเปล่า ไปติดตาม พร้อมๆ กันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ຕົວຢ່າງ

ประวัตินักเขียน

คนร่างผืนขาวเชียงใหม่ ที่ยังคงพยายามสุดกำลังที่จะก้าวไปข้างหน้าในเส้นทางสายความฝันนี้ จบการศึกษาในด้านที่ไม่เกี่ยวกับวรรณกรรมและวรรณศิลป์ แต่หลงเสน่ห์ของตัวอักษรและอาศัยหัวใจรักหนุนให้ออกมาร่างผืนทักทายผู้คน จนได้พบกับมิตรภาพที่ทำให้อุ่นหัวใจ

ความฝันเป็นรูปเป็นร่างออกไปทักทายหัวใจใครต่อใครได้ด้วยโอกาสที่ทางสำนักพิมพ์แจ่มใสมอบให้ ผลงานแรกเรื่อง ‘ทะเลดาวในใจ’ ตีพิมพ์ในชุดความรู้สึคดี... ที่เรียกว่ารัก และต่อมากับอีกหลายความฝันในชุดเดียวกันนี้ นอกจากนั้นยังมีอีกหนึ่งความฝันแฟนตาซีจากจินตนาการ ‘เรือกาลเวลา มนตราแห่งรัก’ ตีพิมพ์ในชุด Dreamland of Love ที่หวังไว้สุดหัวใจคือจะได้มีโอกาสนำความฝันขึ้นต่อๆ ไปมาทักทายกันอีกเสมอ

ขอขอบคุณทุกหัวใจที่เปิดโอกาสให้ความฝันของฉามิวาห์ได้ผ่านไปทักทาย ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้โอกาสก้าวเข้ามาบนเส้นทางสายนี้ ขอขอบคุณครอบครัวที่อยู่เคียงข้างกันเสมอ และขอบคุณสำหรับทุกมิตรภาพที่มอบให้กัน หากมีโอกาสขอเชิญไปทักทายหรือเยี่ยมเยียนกันได้ที่ <http://www.facebook.com/JhaamuahPui> นะคะ ยินดีต้อนรับทุกหัวใจค่ะ

ຕົວຢ່າງ

บทที่ 1

ศัวย่าง

ครึ้นนน...

เสียงฟ้าคำรามฟังก้องดินแดนกลางหุบเขากำลังข่มขวัญหญิงสาวที่ดันดันขับรถมาไกลเป็นเวลานานกว่าสองชั่วโมงมากกว่าจะต้อนรับร่างเล็กบางทว่าปรวดเปรี้ยวก้าวลงจากรถซีดานสีเทา ตามองฟ้าครึ้มเมฆสีเข้มซึ่งพร้อมจะกลั่นตัวทิ้งหยาดฝนอย่างกังวล ก่อนเปลี่ยนเป็นลิ่งเลเมื่อเบือนหน้าไปทางบ้านไม้สองชั้นหลังรั้วระแนงที่คล้องโซ่ล็อกแน่นหนา อดไม่ได้ที่จะนึกตามตัวเองอีกครั้ง

จะทำได้หรือ...เธออาจไม่ควรมาที่นี่

‘ແ່ງน้ำใจ ไม่ใช่ทำไม่ได้ แต่แก็ไม่ต่างหาก แก้มันก็ไม่ต่างจากคนอื่นหรอก ชี้อลาด เห็นแก็ตัว!’ เสียงปรามาสของใครคนหนึ่งแว่วสวนขึ้นมาในหัว

ไม่ใช่!

ริมฝีปากผู้ถูกกล่าวหาเฝ้มเข้าหากันแน่น รอยลั้งเลในดวงตาถูกแทนที่ด้วยแรงถือดี

เธอไม่ได้เป็นอย่างที่ยัยเือกกล่าวหา! ไม่เลยสักอย่างเดียว

ความลึงเลถูกปัดออกจากความคิด หญิงสาวมองสำรวจปราการที่ขวางอยู่ตรงหน้า ประตูรั้วที่คล้องโซ่ล็อกแน่นหนา และไม่มีทางติดตั้งออกสำหรับส่งสัญญาณเรียกคนในบ้าน แสดงนัยเจตนาชัดเจนเจ้าของสถานที่อย่างชัดเจน

ไม่ต้องรับผู้มาเยือน และไม่ยินดีต้อนรับแขกมาทักทาย!

ทั้งที่รู้ว่าตัวเองถูกจัดให้เป็นหนึ่งในผู้ที่เจ้าของบ้านไม่ต้องรับและต้องการให้หยุดอยู่แค่นี้ แต่สิ่งที่ผลักดันให้เดินทางมาจับจดหมายปลายทางอยู่ที่บ้านไม้หลังนั้นทำให้เธอยอมจำนนไม่ได้

กุญแจที่ติดมาถูกนำออกมาไข ครูเดียวปราการที่ไม่ใช่ดีการมาของใครก็ถูกผลักให้เปิดกว้าง ต้องจำยอมให้หญิงสาวผ่านเข้าไป

ที่นี้อาจไม่ต้องรับใคร แต่เธอก็จะไม่ยอมถูกผลักไสง่ายๆ เช่นกัน!

ประตูหน้าบ้านไม่สองชั้นที่เียบกริบปิดสนิท หญิงสาวซึ่งยังนั่งอยู่หลังพวงมาลัยมองสำรวจไปตามตัวบ้านเท่าที่พอจะทำได้ หน้าต่างข้างบ้านที่เปิดกว้างแม้ซึ่งม่านบังตาจนมืดก็ยังทำให้อุ่นใจได้บ้างว่ามาไม่เสียเที่ยว คนที่ตั้งใจมาพบอยู่ภายในบ้านแน่ เพียงแต่จะได้พบอย่างไรเท่านั้น

แม้มีกุญแจประตูบ้านหลังนี้ทุกบานทั้งหลัง แต่คราวนี้เธอคงไม่อาจถือวิสาสะใช้วิธีเดียวกับประตูรั้ว ไขกุญแจเปิดเข้าไปได้อ้าว ได้ที่สุดจึงตัดสินใจก้าวออกจากรถ เดินตรงไปกดออกหน้าประตูด้วยความรู้สึกใจคอไม่ค่อยดีนัก

จืด...เสียงครางเบาๆ แว่วมา แต่ก็แค่นั้น ไม่มีความเคลื่อนไหวหรือสัญญาณเสียงใดๆ เกิดขึ้นอีกเลย เธอลองกดออกอีกครั้งตามด้วยการพลิกหลังมือเคาะ

"..." เียบ ไม่มีแม้เสียงครางใดๆ ให้ได้ยินอีก

หญิงสาวมองประตูอย่างขังใจครุ่นหนึ่งก่อนจะผละห่าง สองเท้า

ขยับเดินไปรอบๆ ตัวบ้าน สายตามองสำรวจ

ป้ง!

เสียงของหนักตกกระแทกแรงๆ แว่วมาจากหน้าต่างบานหนึ่ง
เธอรีบสาวเท้าเข้าไปใกล้ ยังไม่ทันจะได้แตะชายม่านที่พลี้อยู่ตรงหน้า
เสียงหัวตุกก็ดังสวนขึ้นมาก่อน

"ที่นี่ไม่ต้อนรับแขก!"

หญิงสาวนินหัวหน้าแทบจะทันที ในหัวนึกวาดภาพใบหน้าถมึงทึง
ของเจ้าของเสียงซึ่งไม่ใช่การต้อนรับที่ดีนัก แต่จะหันหลังกลับล่าถอย
ไปเสียก็คงไม่ได้ เธอรวบรวมกำลังใจครู่หนึ่งก่อนส่งมือไปปิดผ้าม่าน
มองเข้าไปข้างในที่ค่อนข้างสลัวราง เพราะนอกจากหน้าต่างทุกบาน
จะปิดม่านจนทึบแล้ว ไฟทุกดวงก็ไม่ได้ได้รับความสนใจกดเปิดเช่นกัน
ที่เห็นไม่ไกลจากกรอบหน้าต่างนักคือโครงร่างในความมืดของ
ชายหนุ่มผู้หนึ่งบนอาร์มแชร์ แทบเท่าคือสุนัขตัวใหญ่ที่นอนชันคอมอง
มา ปีกหนังสือหนาๆ สองสามเล่มที่เกลื่อนอยู่บนพื้นเห็นจะเป็นที่มา
ของเสียงที่เธอได้ยินเมื่อครู่

"คุณ..."

"กลับไป!" คนอยู่ข้างในไม่สนใจจะฟังอะไร ตั้งท่าเอาแต่จะไล่
ทั้งที่ยังไม่ลุกจากเก้าอี้

"นิ..."

"พูดไม่รู้เรื่องหรือไง กลับไป!" คราวนี้ไม่พูดเปล่า คนที่นั่งอยู่
ลุกเดินตรง ยื่นมือออกมาแตะขอบหน้าต่างเตรียมปิด หญิงสาวที่ไม่มี
โอกาสพูดจบประโยคเลยสักครั้งรีบยื่นมือเข้าไปขวางรวดเร็ว

เพียะ!

"โอ้ย!" เสียงเนื้อกระแทกเนื้อดังขึ้นทันทีที่ปลายนิ้วของหญิงสาว
แตะหลังมือใหญ่ ตามมาด้วยเสียงร้องของคนโดนปัด อาการชะงัก
ของคนลงมือบอกให้รู้ว่าไม่ตั้งใจ แต่ก็แค่ครู่เดียวเท่านั้น ไม่มีวิแวว

คำขอโทษใดๆ หลุดจากปาก

"เดี๋ยวลีคะ" คราวนี้คนได้บทเรียนยืนมือไปดึงกรอบหน้าต่างไว้แทน ก่อนจะรีบแนะนำตัว ตามองใบหน้าคนร่างสูงที่สวมแว่นตากันแดดสีเข้ม "คุณอิศมน์ นีนิดเองนะคะ ณิชารีย์ คุณอิศมน์จำนิตได้ไหมคะ"

"คุณน้ากับยายโง่ไม่ได้อยู่ที่นี้" เสียงตอบดูไร้เยื่อใย แต่ยังทำให้คนฟังใจมา

เขาจำได้ จะในฐานะเพื่อนสนิทน้องสาวคนเดียวของเขาหรือเด็กข้างบ้านที่กลายเป็นคนเกี้ยวตองก็เถอะ 'คุณน้า' ที่เขาเรียกไม่ใช่ใครอื่นเลย...ทว่าคือแม่ของเธอเอง

"นิตรู้ล่ะ แต่ไม่ได้มาหาคุณ คุณอิศมน์เป็นยังไงบ้างคะ"

สายตาห่วงใยของณิชารีย์มองเขาอย่างสำรวจ

คิดถึง...จะก็เดือน...ก็ปีก็ตาม นับตั้งแต่ทิ้งเมืองไทยไว้ข้างหลัง ความคิดถึงที่มีต่อชายหนุ่มตรงหน้าไม่เคยเลือนรางจางหาย จะลืมได้อย่างไรในเมื่อเขาและครอบครัวคือความทรงจำเกือบทั้งหมดในชีวิตวัยเยาว์ของเธอ

"หึ!" เสียงหัวเราะขึ้นจุ่มกดังพร้อมกับที่มุมปากของเขาขยับยกคล้ายหยัน

ณิชารีย์ขมวดคิ้วมองไม่เข้าใจ ก่อนจะกลายเป็นเบิกตามองค้ำ เมื่อเขาออกแรงดึงหน้าต่างปิดเสียงดังบ้งใส่หน้า แล้วถอยกลับเข้าไปหลังม่านที่สະบัดพริตปิดตามอย่างไม่แยแสเลยแม้แต่นิดเดียว

'แถมไม่ได้อย่างที่พูดหรอก พี่อิศมน์วันนี้ไม่ใช่ผู้ชายในฝันของใครๆ เหมือนเมื่อก่อน สุดท้ายแกก็ต้องยอมแพ้เหมือนคนอื่น' อีกหนึ่งประโยคปราชญ์ของไอรินดังขึ้นในหัวคนที่กำลังอึ้งกับความไร้มารยาทที่ได้รับจากชายหนุ่ม

"ต้องทำได้หนูนิด ท่องไว้ ต้องทำได้"

ณิชากรียัมขี่เจ้าตัวหุจดหิดที่แล่นมารวมกันที่หัวคิวซึ่งขมวดมุ่น
เท้าจำพรอดกลับไปทีหน้าประตู ลงมือเคาะแรงๆ ตามด้วยการกดออก
อีกสองครั้งอย่างขอไปที ปากพิมพ์ไม่รู้ว่บอกตัวเองหรือคนที่อยู่หลัง
ประตูบานนี้

"นิตมีมารยาทแล้วนะ"

มือบางล้วงกระเป๋ายิบพวงกุญแจที่ช่วยให้เธอผ่านรั้วด้านนอก
มาเลือกไขอยู่สองสามครั้ง แล้วก็ยืมเมื่อได้ยินเสียงคลิก ณิชากรียัมเปิด
ประตูพร้อมกับส่งเสียงนำเข้าไปก่อน

"คุณอิชฌณ์คะ"

ที่ย่างเท้ามาต้อนรับไม่ใช่เจ้าของชื่อที่เธอเรียก กลับเป็นสุนัข
ตัวเชื่องของเข่าที่พอเห็นในที่สว่างถึงรู้ว่าเป็นโกลเดิน รีทรีฟเวอร์
ณิชากรียัม เธอไม่มีปัญหากับสุนัข ตรงข้าม เธอจัดเป็นพวก dog
person จึงพอจะรู้วิธีรับมือ โดยเฉพาะเจ้าขนฟูสีทองที่รู้จักกันในหมู่
คนรักสุนัขว่าค่อนข้างจะเป็นมิตรและแสนรู้ อาการเอียงคอมองของ
มันในระยะห่างทำให้เธอเลือกที่จะโน้มตัวไปข้างหน้าพลงย่นหลังมือ
ไปหา

"เจ้านายแกละ"

"เข้ามาได้ยังไง ใครอนุญาต!" น้ำเสียงห้าวท่มดั่งขึ้นจากกรอบประตู
ห้องขวามือ เจ้าของร่างสูงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น

ณิชากรียัมเลื่อนสายตาจากเจ้าโกลเดินที่ไม่กระตือรือร้นเข้ามาทำ
ความรู้จักตามธรรมเนียมนิสัยของสายพันธุ์ไปมองชายหนุ่มเต็มตา

แผ่นอกกว้างทำให้เจ้าของร่างสูงที่มองคร่าวๆ น่าจะเกิน
หนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรดูค่อนข้างตัวโต ใบหน้าได้แวนกันแดด
สีเข้มร่างรอยยิ้ม ไโรหนดตามแนวเส้นกรามที่ตัดกับผิวซึ่งค่อนข้าง
ขาวจัดส่งให้เค้าโครงหน้าคมเข้มขณะเดียวกับที่ดูเย็นชา

อิชฌณ์เปลี่ยนไปมาก เมื่อยังเล็กเขาตัวไม่โตแบบนี้ รอยยิ้มอย่าง

พี่ชายใจดีที่เคยเห็นหายไป ไม่นับแหวดตาซีเล่นที่อาจไม่มีวันได้เห็น
อีกแล้ว ที่อยู่ตรงหน้าคือชายหนุ่มร่างใหญ่ที่ดูไม่เป็นมิตร ไร้ค่ากลาง
มือเดียวเปียโนหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่มีชื่อเสียงระดับโลก อุบัติเหตุระหว่าง
ทัวร์คอนเสิร์ตเมื่อหลายเดือนก่อนของเขาที่เป็นชาวครีกโครมพราก
ทุกอย่างไปจนสิ้น

บอดสนิท!

ภายใต้แว่นกันแดดสีเข้ม บนใบหน้าของเขานั้นคือดวงตาที่สูญเสีย
ความสามารถในการมองเห็นอย่างสิ้นเชิง น่าเสียดาย...ณิชารีย์ยังจำได้
ว่าดวงตาของเขาสวยแค่ไหน

ความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับอิชมนั้นหลายคนหวังว่าจะไม่กระทบ
กระเทือนถึงพรสวรรค์ทางด้านดนตรีของเขา แต่อิชมน์กลับปฏิเสธที่
จะขึ้นเวทีอีกนับแต่นั้น หันหลังให้กับชื่อเสียงและสังคม รวมถึง
นักไวโอลินสาวคู่รักที่เคยเป็นข่าวว่ากำลังจะงอมือกันเข้าประตูวิวาห์
ปลื้มตัวมาอยู่ไกลในอำเภอเล็กๆ บนยอดดอยสูง ตัดขาดโลกภายนอก
จนสิ้น และนั่นคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้เธอหวนกลับเมืองไทยเป็น
ครั้งแรกในรอบหลายปี ดันดันมาหาถึงนี้โดยไม่แหวดพักที่กรุงเทพฯ แม้
ครึ่งวัน

"โอ้ให้บุญแจมาค่ะ" บุญแจในมือถูกเขย่าเพิ่มน้ำหนักคำพูด

"ที่นี่ไม่ต้อนรับ ทั้งบุญแจไว้แล้วก็กลับไปเสียที"

"ใจดำจัง ไม่คิดจะถามเลยเธอคะว่าเหนื่อยไหม คุณอิชมน์รู้
ไหมคะว่านี่ต้องเดินทางตั้งกี่ทอด...ทั้งนั่งเครื่องบิน ขัปรถ หลายชั่วโมง
เลยนะคะกว่าจะมาถึง" ณิชารีย์อุทาน

"ไม่ได้ขอให้มา" เสียงตอบไม่แยแสถูกทอดให้อ่อนลงกับคำถาม
ต่อมา "กลับมาเมื่อไร"

"ถึงเมืองไทยเมื่อเช้ามีดแล้วก็ขัปรรถต่อมาที่นี่เลย คุณอิชมน์...
เป็นยังงัยบ้างคะ" ท้ายน้ำเสียงณิชารีย์มีแวล้งเล ไม่ค่อยมั่นใจกับ

คำถามของตัวเองนัก ด้วยวัยเธอควรจะเรียกเขาว่าพี่เช่นเดียวกับไอริน ทว่าณิชากรีย์กลับค้นขึ้นที่จะเรียกเขาตามสรรพนามที่พี่เลี้ยงของอิซมน์ใช้จนติดปาก ดูเหมือนจะมีเพียงครั้งเดียวหรือครั้งที่เธอเรียกเขาว่า 'พี่' ซึ่งก็นานมากแล้ว

"ขอจับมือหน่อยนะคะ"

ณิชากรีย์ทำใจกล้าเอ่ยปากเมื่ออิซมน์เงยไป รู้ว่าหากจะสัมผัสผู้ที่มองไม่เห็นต้องบอกก่อนเพื่อไม่ให้เขาตกใจ นับตั้งแต่รู้ว่าอิซมน์สูญเสียการมองเห็น เธอก็ชวนขวยเรียนรู้อย่างเกี่ยวกับคนตาบอด แต่ก็ยังรู้สึกวุ่นวายเหลือเกิน

มือใหญ่ที่ทอดอยู่บนสองมือของตัวเองโดยไม่มีการดึงดันถอนคืนทำให้ณิชากรีย์ใจชื้น กล้ายกทาบประคบไบนานำตัวเองต่อมา หวังจะให้เขาเห็นเธอผ่านสัมผัสแทนดวงตาที่มีดม

"นิตโตขึ้นเห็นไหมคะ คุณอิซมน์รู้สึกไหม..."

ณิชากรีย์ยิ้มเมื่อปลายนิ้วแข็งแรงขยับเบาๆ ไปตามกรอบโครงหน้า ถือโอกาสที่ได้อยู่ใกล้ในระยะประชิดพิศมองเจ้าของไบนานำคมสันที่ไม่ได้พบมานานด้วยความคิดถึง นึกเสียดายที่แว่นกันแดดสีเข้มพรางดวงตาเขาได้ดีสมประสิทธิภาพ ความสูงที่น้อยกว่าพอสมควรทำให้เกือบต้องแหงนคอตั้งบ่า

เธอละปลายนิ้วจากมือใหญ่ หวังจะได้สัมผัสไบนานำของอิซมน์บ้าง ยังไม่ทันจะได้แตะเขาก็ดึงมือคืน แถมยังถอยห่างไปก้าวหนึ่งด้วย

"ไปได้หรือยัง ฉันอยากอยู่คนเดียว"

ประโยคขบขันใส่ลงในน้ำเสียงเย็นชากระตุกกำลังใจของณิชากรีย์ให้ปลิววูบ แว่ตาสลัดกับทางเสียงรำคาญที่ได้ยิน

"นิตกลายเป็นตัวนำรำคาญสำหรับคุณอิซมน์ไปแล้วสินะคะ"

"ไม่ดีเธอ เธอจะได้มีเหตุผลกลับไปแก้ตัวกับยายโอโง่ อุตสาห์มาถึงนี่เพราะยายโอซอว์ร้องละสิ" อิซมน์ประชด น้ำเสียงติดหย้น ชื่อ

ไอรินที่ได้ยินทำให้ณิชารีย์ต้องข่มความรู้สึกรำๆ จะถอดใจให้อึดสู้
 ปรกายตาเปลี่ยนเป็นมุ่นมั่นทันที

"นิตเพ็งจะมาถึง คุณอิชฌน์จะไม่มีน้ำใจต้อนรับสักนิดเลยเธอ
 ค่ะ ถามสักหน่อยก็ได้ว่านิตมาทำไม"

"ไม่ได้อยากรู้"

"คุณอิชฌน์ใจดำ" ณิชารีย์ชักสีหน้าประท้วง

"ไม่เท่าคนที่หายเจ็บไปห้าหกปีหรือมั้ง"

"คุณอิชฌน์...หมายถึงนิตใช่ไหมคะ"

ณิชารีย์ซ่อนตามองอิชฌน์ ไม่อยากเข้าข้างตัวเอง แต่อดใจ
 เต้นแรงไม่ได้กับความคิดที่ว่ากำลังถูกเขาต่อว่าต่อขาน หกปีแล้วที่เธอ
 เลือกเดินทางไปจากเมืองไทย นับตั้งแต่วันที่เขากลับมาเป็นพี่ชายตาม
 กฎหมายของเธอก็ว่าได้ ตลอดชีวิตสมรสครั้งใหม่ระหว่างแม่ของเธอ
 กับพ่อของเขา ณิชารีย์ไม่เคยหวนกลับมาอีกเลยจนวันนี้...วันที่เขา
 ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

คิวได้รูปของณิชารีย์เล็กน้อยๆ เมื่อจู่ๆ อิชฌน์ก็หมุนตัวเดินกลับ
 เข้าไปในห้อง เธอก้าวตาม เห็นเขาตรงไปยังโต๊ะริมผนังตัวหนึ่งด้วย
 จังหวะฝีเท้าที่สม่ำเสมอแทบจะเท่ากันเป๊ะทุกก้าว หยิบโทรศัพท์มา
 กดทั้งๆ ที่ใบหน้ายังอยู่ในระดับเดิม ครู่เดียวเท่านั้นก็ได้ยินเสียงเข้ม
 ของเขารอกไปตามสาย

"ขอสายหมวดกวิน ผมอิชฌน์ ต้องการแจ้งความ มีคนบุกรุก
 เข้ามาในบ้านของผม"

"คุณอิชฌน์!"

ณิชารีย์พุ่งพรวดเข้าไปแทบจะทันที ดึงโทรศัพท์ในมือของเขา
 มากระแทกลงบนแป้น เธอเงยหน้ามองอิชฌน์ พยายามยึดตัวเต็ม
 ความสูงเหมือนไม่ยอมให้ตัวเองถูกข่มง่ายๆ ประโยคที่เอ่ยออกไปเน้น
 เสียงหนักแทบทุกคำ

"คุณอิชฌน์จะมาโล่ชนิดแบบนี้ไม่ได้นะ"

"ที่นี่ไม่ต้อนรับใครหน้าไหนทั้งนั้น กลับไปเสีย" เสียงที่ตอบกลับมาเข้มจัดทุกคำพูดไม่น้อยไปกว่า

"แต่ไอ้ให้คิดมา และคิดจะไม่ใช่ไปไหนทั้งนั้นจนกว่าจะได้คุยระดับกับคุณอิชฌน์ให้เรียบร้อยก่อน คุณอิชฌน์โล่ชนิดง่ายๆ ไม่ได้หรอก" ณิชารีย์อึ้งไอริณ

"บ้านหลังนี้พอยกให้ฉันนานแล้ว ยัยไอ้ไม่มีสิทธิอนุญาตอะไรใครทั้งนั้น" เสียงลอดรั้วของอิชฌน์ฟังราวเสียงคำราม

มือใหญ่คว้าต้นแขนเธอไว้แน่นเหมือนเจ้าของตั้งใจจะใช้กำลังยังไม่ทันที่อิชฌน์จะได้ลากณิชารีย์ไปทางไหน ฝ่ายหญิงก็ต้องเป็นฝ่ายใช้กำลังบ้าง มือข้างที่ว่างของเธอคว้าไว้แน่นเพื่อรั้งไม่ให้ชนเจ้าของพื้นที่ ป่วนเป๋ยนไม่ห่างเจ้านายจนต้องพลาดล้มเข้าเสียวก่อน

"ระวังค่ะ!"

เจ้าของร่างสูงชะงักทั้งที่มีมือยังกำต้นแขนของหญิงสาวไว้แน่น ณิชารีย์ไม่ยอมเสียโอกาส รีบขอร้อง

"คุณอิชฌน์คะ นิดมาที่นี่เพราะเป็นห่วงคุณอิชฌน์นะคะ อย่าเพิ่งโล่ชนิดเลยนะ"

ณิชารีย์ขมวดคิ้วมองอาการยกมุกปากคล้ายยิ้มหยันของเขาอย่างไม่เข้าใจนัก ยิ่งในยามที่มือใหญ่เลื่อนขึ้นมาประคองโอบหน้า ไม่ได้เตรียมใจว่าจะได้ยินประโยคคาดไม่ถึงต่อมาของอิชฌน์

"ห่วงหรือเสียตายนอกโอกาสกันแน่ ทำไม ไปอยู่เมืองนอกมาหลายปี ยังตัดใจจากฉันไม่ได้หรือไง"

"คุณอิชฌน์!"

ณิชารีย์มองชายหนุ่มตรงหน้าเหมือนไม่เคยเห็น ไซ้ เธอชื่นชมเขามาตั้งแต่เล็กและไม่เคยปิดบัง ทั้งรู้ว่าเขาไม่เคยเห็นเธอเป็นมากไปกว่าเด็กหญิงข้างบ้านที่โชคชะตาลิขิตให้เป็นคนในครอบครัว แต่คุณอิชฌน์

คนนั้นไม่เคยปากร้าย ใช้คำพูดเยาะหยันอะไรอย่างนี้

"ที่...ไอ้ที่อยากคุณนะเรื่องนี้ด้วยไหม อยากให้ทำยังไงกับออกมา
ลึะสงเคราะห์ให้ เสร็จแล้วจะได้ไปๆ เสีย"

คำพูดของเขามีแต่จะทำให้ณิชารีย์โมโหจนลืมหืมตา พลังปาก
ตอบโต้โดยไม่ทันได้กรองคำพูดตัวเองออกไป

"คุณอิชฌน์! การที่คุณตอบไม่ได้หมายความว่าผมจะมีสิทธิ์ดูถูก
คนอื่นแบบนี้"

รอยยิ้มยั่วหยายไปจากใบหน้าอิชฌน์ทันตาเห็น เมื่อที่กำลังหัน
ณิชารีย์ออกแรงบีบแน่น ร่างของเธอถูกกระชากให้เข้าไปปะทะแผ่นอก

"แล้วมาให้ดูถูกทำไม ฉันขอให้มันสิ" อิชฌน์แค้นเสียงถาม
หน้าตาตุตัน ณิชารีย์ที่กำลังเสียใจในคำพูดของตัวเองลดเสียงอ่อนน้อม

"นิตขอโทษ นิตมาเพราะเป็นห่วงคุณอิชฌน์จริงๆ นะคะ"

"เป็นห่วง...ป่านนี้เนี่ยนะ! ไม่เข้าไปหน่อยเหรอ"

ณิชารีย์นิ่งไป ใช่ว่าอุบัติเหตุของเขาผ่านมานานหลายเดือนแล้ว แต่
ที่เธอเจ็บบทยใช้ว่าไม่ห่วง ตรงข้าม ณิชารีย์รอฟังข่าวเขาอยู่ทุกเมื่อ
เชื่อกัน เหตุผลที่ทำให้โหดมาตามคำสบประมาทของไอริณวันนั้นก็เพราะ
ห่วงเขาจนอดรันทบไม่ได้อีกต่อไปนี่แหละ แต่พูดไปอิชฌน์ก็คงไม่ฟัง
หรอก

ในความเจ็บณิชารีย์มองอิชฌน์อย่างเศร้าสร้อย ใบหน้าของเขา
ที่ห่างเพียงพอนลมหายใจบั้งตึง ในความใกล้ชิดณิชารีย์กลับรู้สึกว่
ระยะห่างระหว่างเขากับเธอมีแต่จะขยายกว้างขึ้นเรื่อยๆ

"อิชฌน์ นี่ฉันนะ กวิน"

เสียงเรียกที่ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าหนักๆ แ่วมาจากประตูหน้าบ้าน
ก่อนที่ชายหนุ่มในเครื่องแบบนายตำรวจจะปรากฏตรงหน้าทั้งคู่
ดูเหมือนภาพที่เขาเห็นจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่คิดว่าจะได้พบ สายตาที่มองมา
ยังณิชารีย์และอิชฌน์จึงเต็มไปด้วยรอยประหลาดใจ

"คุณ..."

"นายมาก็ดีแล้ว ฉันจะแจ้งความ...บุกรุก" อิซมน์ไม่รอให้วินได้พูดอะไรมากไปกว่านั้น เมื่อจัดการขยับร่างเล็กของเธอออกห่างจากแผ่นอก ดันไปทางผู้ที่มาใหม่ทันที

"เดี๋ยวจะคุณตำรวจ ฉันไม่ได้บุกรุกนะคะ ฉันมีกุญแจไขเข้ามาในบ้านดีๆ เลยละ"

นิซารีย์รีบยกพวงกุญแจขึ้นมาเขย่าให้วินดู แปลกใจที่ตำรวจมาไวนัก แทบไม่ถึงสิบนาทีเลยมั้งที่อิซมน์เพิ่งจะยกหูโทรศัพท์เมื่อครู่

"อ้าว แล้วคุณไปได้กุญแจมาจากไหนล่ะครับ"

"จากไอริธ ฉันเป็นเพื่อนของไอริธ แล้วก็เพื่อนสาวของคุณอิซมน์ด้วยค่ะ" คนยืนหนึ่ง วางท่าตั้งป้อมอยากส่งเธอให้ตำรวจเต็มแก่ทำให้นิซารีย์ล้าทับอีกหนึ่งฐานะของตัวเองเข้าไป ไม่ทันนึกว่าจะกลายเป็นเพิ่มข้อสงสัยให้คนฟัง

"น้องสาว?"

นายตำรวจหนุ่มเล็กค้มมองหญิงสาวร่างเล็ก ดวงตากลมโศกภายใต้แพขนตายาวขับให้ใบหน้าเล็กๆ ของเธอดูสดใส แม้ในยามที่เธอกำลังทำหน้าตาจริงจังอยู่ตอนนี้

"หิ! น้องสาว!" เสียงของอิซมน์มีแต่จะช่วยลดความน่าเชื่อถือในตัวนิซารีย์ ประโยคต่อมาเขายังสั่งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้จัดการเธอเสียอีก

"เป็นใครมาจากไหนไม่สำคัญเท่าฉันไม่ต้อนรับ นายเป็นตำรวจรับผิดชอบการเสียทีสิ"

"ไม่ได้นะคะ คุณจะได้ฉันไม่ได้นะคุณตำรวจ" นิซารีย์ประท้วงไม่ยอมถุกไล่ง่ายๆ

"แต่ถ้าเจ้าของบ้านยืนยัน ผมก็ต้องทำตามหน้าที่"

"ฉันเป็นน้องสาวเขาจริงๆ นะคะ" นิซารีย์ยืนยัน

"ขอโทษนะครับคุณ เท่าที่ผมรู้จักอิชฌน์...รายนี้มีน้องสาวคนเดียว ซึ่งผมมั่นใจว่าไม่ใช่คุณ"

"ถ้าคุณตำรวจจะหมายความว่าถึงน้องสาวที่คลานตามกันมา ฉันก็ไม่ใช่น้องสาวจริงๆ ของคุณอิชฌน์หรอกนะคะ"

"อ้าว"

"ฟังก่อนสิคะคุณตำรวจ คือฉันเป็น..." นิชาธิร์ยี่ตั้งท่าจะอธิบายไม่ทันถึงไหน เสียงหัวเราะของอิชฌน์ก็แทรกซัดให้มีอันต้องสะดุด

"แอบอ้าง! นายจะม้ามัวเสียเวลาต่อความยาวสาวความยืดในบ้านฉันทำไม จัดการเอาเธอออกไป ไม่ก็พาไปสอบสวนที่โรงพักนูนเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมืองประสาบ้าอะไรกัน"

ท่าทางเอาเรื่องของอิชฌน์ทำให้วินขยับตัวเข้าไปใกล้นิชาธิร์ยี่

"โอเค เข้าใจแล้ว คุณครับ เทียนเถอะครับ"

หญิงสาวถอยกรูด พอแผ่นหลังปะทะเข้ากับร่างสูงก็หมุนตัว ส่งมือไปยึดท่อนแขนของอิชฌน์เอาไว้

"คุณอิชฌน์ นิดขอร้องล่ะ อย่าไล่หนีไปเลยนะ นิดมาดีจริงๆ ไม่ได้ตั้งใจมารบกวนอะไรคุณเลย"

"..." เงียบ ราวกับพูดให้ก้อนหินฟัง

นิชาธิร์ยี่เพลอสบถเบาๆ ตัดสินใจล้วงกระเป๋า หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเบอร์เพื่อนสนิทอย่างรวดเร็ว พอปลายทางรับสายก็รีบกรอกเสียงพูดไปก่อน ไม่รอฟังอะไรทั้งนั้น

"นิดนะโอ ช่วยคุยกับตำรวจให้ทีสิ คุณอิชฌน์เรียกมาจับนิตโยนออกจากบ้านนะ" ว่าแล้วนิชาธิร์ยี่ก็ยื่นโทรศัพท์ต่อไปให้วินทันที "คุยกับไอริณ น้องสาวจริงๆ แล้วก็เจ้าของบ้านอีกคนหน่อยนะคะ"

กวินยิ้มน้อยๆ รับโทรศัพท์มาทาบข้างหูโดยดี นอกจากเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์แล้ว เขายังเป็นเพื่อนสนิทของอิชฌน์ จึงคุ้นเคยกับหญิงสาวเจ้าของเสียงในโทรศัพท์อยู่บ้าง คำทักทายจึงฟังค่อนข้าง

สนิทสนม

"น้องไอ พี่วินนะ"

ณิชากรีย่เล็กคิ้วมองนายตำรวจหนุ่มที่พูดโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียง
อบอุ่นเป็นกันเองนั้น ได้ยินเขาเอ่ยรับเป็นครั้งแรกราวพลางพยักหน้า
สีหน้าประหลาดใจของนายตำรวจหนุ่มกับสายตาที่กวัดมามองใบหน้า
ของเธอสลับกับอวิชฌ์ทำให้นึกสงสัยว่าไอริณกำลังอธิบายอะไรให้เขา
ฟังบ้าง

คำว่า 'เข้าใจแล้ว' ก่อนได้โทรศัพท์คืนมาทำให้แน่ใจได้อย่าง
หนึ่งว่าไอริณน่าจะช่วยจัดการให้เธอพ้นอุปสรรคแรกของบ้านหลังนี้
ได้ แต่ก็ยังไม่แน่ใจจนต้องถามกับเจ้าตัวอีกครั้ง ตายังมองกวินอย่าง
ไม่ค่อยจะไว้ใจนัก

"เรียบริ้อยไหมไอ"

"อ้อ เรียบริ้อย ฉันบอกพี่วินว่าแกเป็นคู่หมั้นพี่อิชฌ์ เพิ่งกลับ
มาจากเมืองนอกเพื่อตามมาดูแลเค้า"

"หา!" ณิชากรีย่ร้องลั่น พอเห็นสายตาดกใจของกวินก็ยิ้มจืดๆ ไป
ให้ทีหนึ่ง ก่อนจะขยับห่างออกมา ลดน้ำเสียงพูดกับคนในสาย "แก
จะบ้าหรือยัง ฉันเพิ่งบอกเขาไปเมื่อก๊วเป็นน้อง แเคียั่นยันว่าฉัน
เป็นลูกแม่เลี้ยงแกจริงๆ ทำไม่ได้หรือไอ้อไอ"

"แล้วก็ปล่อยให้เขาดูถูกแกหรือไง แกกับพี่อิชฌ์ใช้สายเลือด
เดียวกันที่ไหน ไฉนียนายนำเน้าที่ลูกเลี้ยงไล่จับลูกชายแกเคยได้ยินไหม
อีกอย่างบ้านหลังนั้นเป็นสิทธิ์ขาดของพี่อิชฌ์นะ ถ้าพี่อิชฌ์ยืนยัน
ที่จะไล่แกไปให้ได้แล้วบังคับพี่วินให้ทำตามหน้าที่ มันก็มีแค่สถานภาพ
นี้แหละที่มีน้ำหนักรวมๆ จะสู้ไหว หรือถ้าแกจะยอมให้ถูกจับโยนออก
ไปจากบ้านนั้นก็ว่ามา จะได้จัดให้ใหม่"

"รู้สึกว่แกจะสนิทสนมกับคุณตำรวจนี่จังนะ" ณิชากรีย่อดไม่ได้
ที่จะแหวะเพื่อน

"พรีนเป็นเพื่อนสนิทของพี่อิชมน์ จมมหาวิทยาลัยมาด้วยกัน ตอนที่แกหนีไปอยู่เมืองนอกไม่สนใจพวกเรานั้นแหละ โชคดีว่าย้ายไปประจำโรงพักที่นั่น พวกฉันถึงได้วางใจ" ไอรินอธิบายแต่ไม่วายแหวะเรื่องเดิมๆ

"ถ้าสนิทกันขนาดนั้นแกก็ต้องพูดให้เขาเข้าใจได้สิว่าฉันไม่ใช่ลูกติดแม่เลี้ยงเหมือนในนิยาย เว้นแต่ว่าแกจะไปทำให้เขามีอคติกับแม่ฉันเสียก่อน" ณิชารีย์ย้อนแรงๆ โดยไม่ทันนึกว่าตัวเองจะโดนเอาคืนบ้าง

"ยะ! แม่ลูกสาวนี่ทั้งแม่ตัวเอง ไม่มีแม่แถมตรงนี้แล้วรู้ไว้เถอะ เพราะฉันยึดแล้ว และจะไม่มีวันคืนให้ด้วย" น้ำเสียงสะบัดที่ได้ยินทำให้ณิชารีย์ยิ้มน้อยๆ ทั้งรู้ว่าไม่ถูกเวลา

หกปีที่ผ่านมา...วางใจไม่กลับเมืองไทยเพราะรู้ แม่ได้รับการยอมรับอย่างดีจากครอบครัวใหม่ของท่าน ความใกล้ชิดของคนบ้านใกล้เรือนเคียงที่เห็นกันมาตั้งแต่ณิชารีย์จำความได้ผานสองครอบครัวให้เป็นหนึ่งได้อย่างสนิทใจ เธอยังจำสีหน้าดีใจของไอรินในวันที่พ่อตัวเองกับแม่ของณิชารีย์ตกลงปลงใจจะใช้ชีวิตคู่ร่วมกันได้ดี 'ในที่สุดไอก็จะได้เรียกคุณน้าว่าแม่เต็มปากเต็มคำเสียที'

ใช้ว่าจะมีแต่ไอรินเมื่อไรที่ดีใจ เธอก็เหมือนกัน แต่ถ้าจะมีใครไม่เป็นสุขเพราะการแต่งงานครั้งนี้ก็เห็นจะเป็นอิชมน์ที่เธอไม่เคยเข้าใจเลยว่าทำไม

ในความเคารพมีความห่างเหิน ดูจะมากกว่าตอนที่แม่ของเธอยังเป็นเพียงคุณน้าข้างบ้านเสียอีก จนวันนี้ณิชารีย์ก็รู้...อิชมน์ไม่เคยเรียกแม่ของเธอว่าแม่เลยแม้แต่ครั้งเดียว

สายตาของกวินที่มองมาทำให้ณิชารีย์ต้องพลิกความคิดในหัวออกไปก่อน เลี่ยงที่จะมองสบตา ลดเสียงพูดกับคนที่ยังถือหูที่ปลายทาง

"ถ้าคุณตำรวจเป็นเพื่อนสนิทกับพี่อิชมน์จริงๆ เขาก็ต้องรู้ว่า

ว่าที่เจ้าสาวเพื่อนเขาเป็นนักไวโอลินไม่ใช่ฉัน ข้ออ้างของแคะงังไม่ขึ้นหรอก"

"แม่นั้นแต่งงานกับอดีตผู้จัดการฟิอิชมนิไปแล้วแคะงังไม่ได้หรือไง ฉันบอกพี่วินไปว่าแคะเป็นลูกติด 'แม่ฉัน' ที่หมั้นกับฟิอิชมนิกก็เพราะผู้ใหญ่จัดการ เพราะไม่อยากให้ผิดหวังอีก เป็นทั้งน้องทั้งคู่หมั้นนั้นแหละ พี่วินเข้าใจดี แคะไม่ต้องห่วงหรอก"

"อ้าว เมื่อกี้แคะไม่ได้พูดอย่างนี้" ณิชารีย์โวยวาย เริ่มงงเพื่อนตัวเอง

"พูดยังไม่หมดต่างหาก เอาเป็นว่าฉันเพิ่มความน่าเชื่อถือให้แคะเรียบร้อยแล้ว โอเคไหม"

"แล้วถ้าเกิดเค้าถามคุณลุงกับแม่ล่ะ"

"เรื่องเยอะจริงนะแคะ ถอดใจแล้วละสิ ฉันว่าแล้ว สุดท้ายแคะก็เหมือนคนอื่นนั่นแหละ ไม่อยากเสียเวลากับคนตาบอดที่ไม่มีอนาคต" น้ำเสียงปรามาสของเพื่อนทำให้ณิชารีย์หายขี้สงสัยทันที

"ไม่ได้พูดลักคำ เดี่ยวเหอะไอ้โอ"

"ก็ปัญหาเยอะนักนี่ จำคุณน้าเดี่ยวก็หักพรสองข้อทิ้งเสียหรอก" คนทำตัวเป็นจีนี่จำแลงจากในนิทานยกข้อตกลงในการปฏิบัติภารกิจพิสูจน์ตัวเองของณิชารีย์ขึ้นมาขู่ทันที การมาของเธอครั้งนี้จะได้รับการช่วยเหลือจากไอรินแค่สามครั้งเท่านั้น ซึ่งตอนนี้ดูเหมือนจีนี่ของเธอจะจัดการหักบัญชีไปแล้วข้อหนึ่ง

"เออ งั้นแค่นี้ก็ได้"

"เดี่ยว ฟิอิชมนิเป็นไงมั่ง" ไอรินเรียกก่อนจะถูกตัดสาย น้ำเสียงชัดว่าเป็นห่วงพี่ชายไม่น้อยเลย

ณิชารีย์เหลือบตามองคนตัวโตที่ทำหน้าเครียดยืนนิ่งอยู่ห่างๆ ทำทางไม่เป็นมิตรของเขานั้นชัดเสียจนน่าหนักใจ

"ไม่เหมือนคุณอิชมนิที่ฉันเคยรู้จัก เมื่อก่อนคุณอิชมนิใจดี

กว่านี้..."

ไอรินนิ่งไปครู่หนึ่ง

"นิต แกเป็นความหวังเดียวของพวกเราตอนนี้ เข้าใจใช่ไหม"

ณิชารีย์ผ่นลมหายใจ แวตาเปลี่ยนเป็นขริม

"อ้อ...ฉันรู้แล้วก็จะพยายาม อย่าห่วงนะ แล้วจะส่งข่าวไป"

ไอรินวางสายไปแล้วในที่สุด โจทก์และเจ้าหน้าที่ตุลาการที่รออยู่ทำให้ณิชารีย์สุดลมหายใจลึก เคลื่อนยิ้มทั่วหน้าที่หันกลับไปหาสายตาสงสัยของกวินที่มองมายังนิ้วนางข้างซ้ายซึ่งว่างเปล่าของตัวเอง ทำให้ชะงักไปบ้างด้วยความไม่เข้าใจ แต่อดใจต่อมาก็ตาโต ทำเป็นเสกมือซ้ายลูบคอเล่น นึกรู้ทันที่ว่าเขามองหาสิ่งนั้นหมายตามข้ออ้างของไอรินบนนิ้วเธอ ซึ่งไม่มีทางได้เห็นแน่

"ไม่ชอบเครื่องประดับเธอครับ"

"ก็นิดหน่อยนะคะ" ปากปฏิเสธยิ้มแย้ม ทว่าในใจนึกบ่น

ก็ไม่ได้หั่นจริงๆ ลักหน่อย จะไปมีได้ยังไงเล่า

"ว่าแต่หมดเรื่อง คุณตำรวจเข้าใจแล้วใช่ไหมคะ" ณิชารีย์ทำเป็นถามเปลี่ยนเรื่อง พยายามผลักดันให้เกลหัวข้อที่ทำให้วางสีหน้าได้ไม่สนิทนัก

"เรียกฟิวเหมือนน้องไอก็ได้ครับ" น้ำเสียงของกวินฟังเป็นกันเอง ขึ้นกว่าเดิม สายตายอมละจากอะไรก็ตามที่ทำให้ณิชารีย์ใจคอไม่ดีมา ยิ้มให้

"ขอบคุณนะคะ...ฟิว" รอยยิ้มของณิชารีย์กว้างขวางขึ้น ในดวงตามีแววโล่งอก

"ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็เรียกหาได้ตลอดนะคะ ฟิวินดี"

"เหมือนที่มาตอนนี้ใช่ไหมคะ นิดตามได้ไหมคะ ทำไมฟิวินมาไวจัง"

"พี่ขับรถผ่านมาแถวนี้พอดีกับที่โรงพักวิทยุไปบอกว่าอิซมน์โทรหานะครับ"

"อ้อ...ค่ะ" ณิชารีย์พยักหน้าเข้าใจ การสนทนาระหว่างเธอกับกวินทำให้คนที่นั่งมาตลอดเริ่มทนไม่ไหว โวยขึ้นมาบ้าง

"ไอวิน แกจะมา罵วีรธอะไร จัดการจับผู้หญิงคนนี้ออกไปจากบ้านฉันเสียทีสิ!"

"ฉันจะจับคนในครอบครัวแถมยังเป็นคู่หมั้นแกด้วยได้ยังไงเล่า อีกอย่างฟ้าฝนข้างนอกก็จะตกอยู่แล้ว ที่แะมานี้ก็เพราะเค้าประกาศเตือนว่ามีมรสุม ฝนน่าจะตกหนัก นื่องเค้าอุตส่าห์ดันดันมาหาจากเมืองนอก แกจะไม่เป็นห่วงคู่หมั้นตัวเองบ้างหรือไง"

กวินส่ายหน้าเหมือนอ่อนใจกับเพื่อนตัวเอง ในขณะที่ณิชารีย์กลืนน้ำลายยากเย็น รู้สึกเหมือนบรรยากาศรอบตัวตึงๆ ขึ้นมา ยังไงไม่รู้บอกไม่ถูก โดยเฉพาะในยามที่ได้ยินเสียงคำรามของอิซมน์

"คู่หมั้นฉันเหรอ!"

แม้อิซมน์จะมองไม่เห็นแต่ณิชารีย์ยังกล้าฟันธง ถ้าดวงตาของเขายังวาววามได้ละก็ ปรกายต้องเหมือนดวงตาที่มีกองไฟซึ่งกำลังลุกโชนด้วยเชื้อเพลิงชั้นดีอยู่แน่ๆ

สวัสดิภาพของตัวเองที่ยังเกรงว่าจะถูกกวินจับส่งออกไปนอกบ้านหลังนี้ทำให้ณิชารีย์ต้องรีบกลบเกลื่อนทั้งที่ใจคอไม่ดี ระบายอึดหัวหน้า ยืนยันเสียงจริงจัง

"ค่ะ ทำไมคะ คุณอิซมน์ลืม...ตายจริง นี่อาการของคุณอิซมน์ ลุกลามาไปถึงสมองแล้วหรือคะเนี่ย"

ไอรินลดโทรศัพท์ที่ตัดสายไปแล้วลงข้างตัว สีนหน้าเริ่มไม่มีเค้า 'ไอ้ไอ' ที่ยั่วหยันใครบางคนเมื่อครู่ ในดวงตามีรอยหนักใจ ที่ทำได้ทำไปหมดแล้ว หนูนิตได้พบพี่อิซมน์อีกครั้ง...ผลที่จะ

เกิดต่อนี้ต้องรอ ที่หวังคือขออย่าได้มีหัวใจดวงใดตื้อรันนกเลย
เท่านั้น

สมุดบันทึกเล่มหนึ่งถูกหยิบออกมาเปิด ไม่ต้องจำแนกด้วย
ลายมือก็รู้ได้ทันทีที่เห็นว่าเป็นของพี่ชาย ตัวโน้ตหน้าแล้วหน้าเล่าบอก
นิสัยคนชอบบันทึกความในใจด้วยโน้ตเพลง ไม่มีตัวอักษรที่คนทั่วไป
ใช้อ่านเขียนแม้สักตัว แต่ไอรินรู้ว่าทั้งเล่ม ความหมายสำคัญมีหน้า
เดียวเท่านั้น

หน้าที่ถูกเจาะเป็นช่องแนบเนียนเพื่อให้เจ้าของได้วางตัวต่อขึ้น
หนึ่งเคียงโน้ตเพลงฟูร์ เอลิส*

ไอรินลูบเบาๆ ไปบนตัวต่อที่ถูกเก็บงำ จำได้ตั้งแต่เห็นครั้งแรก
ว่ามาจากภาพใหญ่ที่ตัวเอง พี่ชาย และนิซารีย์เคยช่วยกันต่อ ความ
ภูมิใจและความสุขในวันที่ประกอบสำเร็จยังแจ่มชัด ราวกับเพิ่งเกิด
ขึ้นเมื่อวาน ทั้งๆ ที่ผ่านมากกว่าหกปีแล้ว

‘ถ้าเราจะอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวเดียวเหมือนจิ๊กซอร์ที่เพิ่งต่อ
เสร็จ...จะมีใครค้านหรือเปล่า’ คำพูดของพ่อที่เฝ้ามองพวกเขาร่วมช่วยกัน
ต่อภาพจนสำเร็จในวันนั้น นำมาซึ่งการสมรสใหม่ของท่านที่น่ายินดี

ภาพตัวต่อขนาดใหญ่ที่สั่งทำพิเศษจากภาพถ่ายพร้อมหน้าของ
สมาชิกจากสองครอบครัวที่ต่างฝ่ายต่างขาด แต่เมื่อได้มาอยู่ด้วยกัน
กลับช่วยเติมเต็ม กลายเป็นหนึ่งครอบครัวใหม่ที่พร้อมอบอุ่นซึ่ง
ประกอบไปด้วยพ่อ พี่ชาย เธอ คุณน้า และนิซารีย์

คนที่ขาดแม่มาตั้งแต่จำความได้อย่างไอรินดีใจเป็นที่สุดที่จะ
ได้มีแม่เป็นของตัวเอง แต่คงมีเพียงความหวังนี้เท่านั้นของเธอที่ได้
สมดังใจ ความสมบูรณ์ของครอบครัวใหม่ที่เกิดขึ้นต่อมานั้นดูเหมือน
จะไม่มีใครเป็นสุขได้เต็มหัวใจเลยสักคน

การตัดสินใจเดินทางไปอยู่ต่างประเทศกับพ่อที่แท้จริงตาม

* Für Elise ของลูตวิก ฟาน บีโธเฟน

สายเลือดของนิซารีย์หลังการสมรสนั้นไม่นานนักเป็นความสุขเสียแรกที่นำความหม่นหมองให้เข้ามาแอบแฝงอยู่ในความสุข ในวันที่เธอต้องแยกจากเพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกัน พี่อิชณน์ก็เริ่มยิ้มน้อยลง ในสายตาของ ‘แม่’ ที่ได้มีอย่างคนอื่นเสียที่นั่นบางครั้งกลับดูเหมือนมีรอยไม่สนิทใจ โดยเฉพาะในเวลาที่มีของพี่ชายของเธอ ส่วนพ่อก็เหมือนถูกบังคับให้จำต้องรู้สึกว่าคุณสาวคนใหม่ไม่อาจยอมรับท่านในฐานะพ่อได้

‘หนูนึกคงทำใจยอมรับผมเป็นพ่อไม่ได้’

เสียงผิดหวังของพ่อที่เคยแอบได้ยินทำให้ไอรินเคยอาละวาดเอากับนิซารีย์

‘ແຈ່ວໄປທ່າມ ພວກເຮົາບໍ່ດີພໍທີ່ຈະເປັນຄອບຄົວໃຫ້ແກ່ໄດ້ ຈັ້ນເຮືອ ຫຼືເພາະພີອີຊນ໌ລ່າ ຈົນຮູ້ວ່າແກ່ປຸ້ມເຂົາທັກຫາ ພອເຂົາ ກາຍເປັນຟ້າຍແກ່ລີເຟດຫຼັງ ຈະທັງພວກເຮົາໄປໃຊ້ໂພມ’

โตมาด้วยกันมีหรือจะไม่รู้ความในใจของคนเป็นเพื่อน การที่นิซารีย์ยืนกรานจะไปให้ได้ทั้งๆ ที่เป็นการจากชายหนุ่มที่ตนเองมีใจไปไกลนั้นไอรินไม่เคยเข้าใจเลย ความในใจของพี่ชายที่บังเอิญได้ล่วงรู้มีแต่จะขยายความไม่เข้าใจนั้นให้กว้างขึ้นอีก อัดไม่ได้ที่จะคิดถึงช่วงเวลาที่ได้อยู่ด้วยกันพร้อมหน้าอย่างมีความสุขและเติบโตมาด้วยกันอย่างโหยหา

ภาพครอบครัวพร้อมหน้าที่ช่วยกันประกอบภาพนั้นก็คงไม่ต่างกัน น่าจะว่าແວ່ງເພາະຂາດຊີ້ນທີ່ພີອີຊນ໌ນຳມາເກັບແນບໃນສຸມດີນີ້... ຊີ້ນທີ່ເປັນພາບໂບນຳໝູນິດ

เสียงผีเท้าหลายคู่แว่วมากระทบโสตประสาท ไอรินเก็บสมุดบันทึกที่ไม่ใช่ของตัวเอง เกลือรรอยยิ้มสดใสทั่วใบหน้ารอรับผู้ที่กำลังก้าวเข้ามา ดวงตาเปล่งประกายสุกใส

"มาอยู่ตรงนี่เอง นึกว่าจะไม่ไปส่งพ่อกับแม่แล้วเสียอีก" คุณอติตซึ่งอยู่ในชุดเดินทางเช่นเดียวกับภรรยาที่เดินเคียงมาด้วยกันทักลูกสาว

"ไปสิคะ แล้วก็รอฟังข่าวอยู่ที่บ้านทุกวินาทีเลยด้วย พ่อดูแลแม่ของไอติๆ นะคะ" ไอรินว่าพลางขยับเข้าไปโอบกอดคุณพาณี เอียงศีรษะซบไหล่ท่าทางรักใคร่อย่างที่ทำให้คนเป็นพ่อถึงกับออกปาก

"รักแต่แม่ นี่ใจคงไม่คิดจะรักจะห่วงพ่อเลยหรือไงเรา"

"แหม ทำเป็นน้อยใจ พ่อทุกคนโงะจะไม่รักได้ยังไงล่ะคะ เดินทางปลอดภัยทั้งคู่ นะคะ ไอรินรอฟังข่าวดี ขอให้หมอมีทางรักษาที่โอเคขึ้นได้จริงๆ"

คุณอติตมองสบตาลูกสาวด้วยความหวังไม่ต่างกัน

"พ่อก็หวังอย่างนั้น"

"ทางคุณอิซมน์...หนูโอแนใจนะจ๊ะว่าหาทางทำให้ยอมไปรักษาได้" ผู้ที่ถูกโอบกอดถามขึ้นมาบ้าง

"แนใจละ อาจต้องใช้เวลาหน่อย แต่ยังไงก็ต้องได้" ไอรินยืนยันอดไม่ได้ที่จะรู้สึกผิดกับการปิดบังว่าผู้ที่ทำให้แนใจว่าต้องได้นั้นคือลูกสาวแท้ๆ ของคุณพาณีเอง แม้รักและมั่นใจในความรักของท่าน แต่ไอรินก็ยังหวั่นใจว่าคุณพาณีอาจจะไม่ดีใจนักหากรู้ว่าเธอส่งนิชารีย์ไปหาพี่ชายตามลำพัง

"งั้นก็ไปกันเถอะ จวนได้เวลาแล้ว เดี่ยวจะตกเครื่องไม่ทันได้ไปกันพอดี" คุณอติตกล่าว ก่อนจะเป็นฝ่ายออกเดินนำลูกและภรรยาไปขึ้นรถ คิดถึงการรักษาของลูกชายโดยไม่ทันได้นึกว่าแม่ลูกสาวตัวดีกำลังแอบทำอะไรสุ่มเสี่ยงอยู่เงียบๆ